

Arrest

nr. 133 912 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een jonge Afghaanse man van Hazara-origine, geboren op 14 juni 1986 in Jalrez, district Jalrez, provincie Wardak. Na het overlijden van uw ouders kreeg u problemen met uw oom. Niet enkel sloeg en vernederde hij u in het openbaar, hij zou u ook willen dwingen tot een huwelijk met zijn dochter, (M.N.). Aangezien de situatie thuis onhoudbaar werd trok u in 2009 of 2010 naar Iran waar u gedurende drie jaar werkte in de bouwsector in Teheran. Voor de winter van 2013 besloot u om terug te keren naar uw dorp in Afghanistan omdat u uw familie wilde zien. Aangekomen in Kabul bleek het door de onveilige situatie op de wegen echter moeilijk om uw dorp te bereiken. U verbleef gedurende enkele

weken in een hotel in Kabul, vervolgens leende u geld van uw oom (S.) en vatte u de reis naar Europa aan. Op 26 juni 2013 diende u in België een asielaanvraag in. Op 30 september 2013 sloot het CGVS uw asielaanvraag af met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat werd geoordeeld dat er voor u, gezien de lokale, familiale aard van uw problemen, een intern vluchtalternatief bestond, in casu de hoofdstad Kabul. U ging tegen deze beslissing in beroep, maar op 10 februari 2014 bevestigde de RVV de beslissing van het CGVS.

U diende vervolgens op 6 maart 2014 een tweede asielaanvraag in dewelke door het CGVS in overweging werd genomen. Uw nieuwe asielaanvraag bouwt verder op de problematiek aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag. Daarenboven haalt u aan dat u behandeld wordt voor een probleem met uw lever en een probleem met uw keel.

Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u uw taskara neer. In het kader van uw tweede aanvraag legt u twee medische attesten neer van het C.H.U. de Charleroi.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat de vervolgingsfeiten die u aanhaalde in het kader van uw huidige asielaanvraag volledig voortbouwen op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, namelijk het conflict met uw oom. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er werd geoordeeld dat de door u geschetste problematiek strikt lokaal van aard was en er wat u betreft een intern vestigingsalternatief, in casu Kabul, bestond. U bent tegen deze beslissing in beroep gegaan maar de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 10 februari 2014 de beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Hoewel uw nieuwe asielaanvraag op datum van 6 maart 2014 werd in overweging genomen, moet worden opgemerkt dat u geen enkel nieuw element aanbracht dat aanleiding geeft tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, van de vreemdelingenwet.

De nieuwe elementen die u aanhaalde in het kader van uw tweede asielaanvraag borduren verder op de feiten die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag, namelijk de problemen met uw oom. De door u aangehaalde problematiek beperkt zich nog steeds tot de familiale sfeer en valt als dusdanig niet onder de criteria zoals bepaald in de conventie van Genève. Ook wat betreft het lokale karakter van uw problemen werpt uw verklaring dat uw oom mensen kent die u zouden kunnen vinden (Gehoor CGVS 21/05/2014, p. 18) geen nieuw licht op de beslissing in uw eerste asielaanvraag.

Daarentegen moet worden opgemerkt dat er flagrante tegenstrijdigheden bestaan tussen uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag en deze in het kader van uw tweede. Zo vertelde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat uw oom u wilde dwingen om te huwen met zijn dochter (M.) (Gehoor CGVS 21/05/2014, p. 4-5). Niet enkel hebt u tijdens uw eerste asielaanvraag nooit gesproken over een gedwongen huwelijk, wanneer u toen naar de dochters van uw oom werd gevraagd was er zelfs helemaal geen sprake van (M.) (Gehoor CGVS 14/8/2013, p. 16). Wanneer u tijdens uw gehoor werd geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw oom niet twee, maar slechts één dochter had en dat haar naam niet (M.) of (H.), maar wel (F.) was, verklaarde u enkel dat u zich niet kon voorstellen dat u (F.) zou hebben gezegd (Gehoor CGVS 21/05/2014, p. 5). Korte tijd later vroeg u het interview te onderbreken omdat u een plotse pijn in uw been zou hebben. U verliet het gehoorlokaal en kwam even later weer binnengewandeld. Onmiddellijk na uw terugkeer vertelde u, zonder dat u er naar werd gevraagd, dat u tijdens het interview in het kader van uw eerste asielaanvraag mogelijk fouten hebt gemaakt omdat dit tijdens de Ramadan viel en u tijdens de voorafgaande nacht wakker was gebleven om te bidden (Gehoor CGVS 21/05/2014, p. 6). Niet enkel was het erg opvallend dat u, geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen plots een helse pijn in uw been zou hebben ervaren die u er toe noopte het interview te onderbreken, ook is dit, zelfs al zou u inderdaad vermoeid zijn geweest tijdens uw vorige interview, bezwaarlijk een excuus voor uw volstrekt tegenstrijdige verklaringen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het bewuste interview bij het CGVS plaatsvond op 14 augustus 2013, met andere woorden na het einde van de Ramadan op 8 of 9 augustus 2013. Ter conclusie moet worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om aannemelijk te maken dat u inderdaad een gedwongen huwelijk met uw nichtje vreest. Bovendien tast de vaststelling dat u dermate inconsistente verklaringen aflegt over het gezin van uw oom eveneens de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas ernstig aan en met name het simpele bestaan van deze oom en uw bewering dat hij u slecht behandelde.

Er werd daarnaast vastgesteld dat u, slechts nadat u er niet in sloeg om uw recente herkomst uit Seya Petow aannemelijk te maken, toegaf dat u de laatste drie of vier jaar voor uw vertrek naar Europa in Iran woonde. Wanneer u werd gevraagd naar recente incidenten in uw district Jalrez voor uw vertrek, kon u enkel vertellen dat er 3 of 4 jaar geleden een incident was tussen de Taliban en veiligheidsdiensten in Jalrez (Gehoor CGVS 21/05/2014, p. 15). Wanneer u vervolgens werd gevraagd om te vertellen over veiligheidsincidenten in het laatste jaar voor uw vertrek bleef u het antwoord schuldig. U stelde dat u het zich niet meer kon herinneren. Wanneer u werd gevraagd waarom u zich dit niet kan herinneren vroeg u simpelweg aan de tolk of er iets is gebeurd in uw district (Gehoor CGVS 21/05/2014, p. 15). Wanneer u werd geconfronteerd met het feit dat u zich enerzijds in uw asielaanvraag baseert op de veiligheidssituatie in uw regio, maar dat u anderzijds wel erg weinig kan vertellen over recente gebeurtenissen in uw dorp, gaf u toe de afgelopen drie tot vier jaar in Iran te hebben gewoond (Gehoor CGVS 21/05/2014, p. 18). Als reden voor uw vertrek naar Iran verwees u opnieuw naar de problemen met uw oom (Gehoor CGVS 21/05/2014, p. 21). Hierbij moet worden opgemerkt dat, zoals gezegd, de geloofwaardigheid van deze feiten ernstig wordt aangetast. Gezien het feit dat u gedurende uw verblijf in Iran hebt gewerkt en uw eigen opmerking dat: "Iran een rijk land is, mensen een andere manier van leven hebben en iedereen vooruit wilt in zijn leven" (Gehoor CGVS 21/05/2014, p. 21) is het waarschijnlijker dat economische motieven aan de basis lagen voor uw vertrek naar Iran eerder dan problemen met uw oom.

De geloofwaardigheid van uw bewering dat u problemen zou hebben met een oom in uw dorp wordt ook ondergraven door uw verklaring dat u voordat u naar Europa vertrok, voor de winter van 2013 besloot om terug te keren naar uw dorp in Afghanistan omdat u uw familie wilde zien. Aangekomen in Kabul stelde u dat het door de onveilige situatie op de wegen echter moeilijk was om uw dorp te bereiken (Gehoor CGVS 21/05/2014, p. 18). Het feit dat u uw familie in het dorp zou bezoeken valt moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging door een oom die in hetzelfde huis zou wonen.

Nu uw geloofwaardigheid op al deze vlakken is aangetast kan ook niet langer geloof worden gehecht aan de niet door harde bewijzen ondersteunde bewering dat u Afghanistan hebt moeten verlaten omwille van mishandelingen door een oom.

Waar in uw eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat u aan de problemen met uw oom kon ontkomen door u in Kabul te vestigen moet nu worden vastgesteld dat niet langer geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met uw oom. Deze feiten kunnen dan ook niet aan de basis liggen van een risicoanalyse in het licht van de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Voor wat betreft uw medische problemen, ter ondersteuning van dewelke u twee medische attesten neerlegt, moet worden vastgesteld dat er band met de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming wordt aannemelijk gemaakt en dat de beoordeling hiervan daarom buiten de bevoegdheid van het CGVS valt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet worden toegekend. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks het feit dat u afkomstig bent uit het district Jalrez gelegen in de provincie Maydan Wardak – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from

Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Op basis van uw verklaringen moet worden besloten dat u een uitgesproken zin voor initiatief toont en ook praktische werkervaring hebt opgedaan. Zo zou u naar eigen zeggen een beetje Engels hebben geleerd via (R.), een goede vriend van u die in Kabul studeert. U gebruikte uw kennis van het Engels ook actief door naar de toeristische trekpleisters in Afghanistan, Bamyan en Band-e Amir, te reizen, omdat u graag met buitenlanders wilde praten (Gehoor CGVS, p. 10). Hoewel u uw kennis van het Engels zelf minimaliseerde (Gehoor CGVS, p. 9), bleek tijdens uw gehoor dat u deze taal beter beheerst dan u liet uitschijnen. Zo antwoordde u op vragen van de dossierbehandelaar, die in het Engels communiceerde met de tolk, nog voor de tolk de vraag naar uw moedertaal, het Dari, had vertaald (Gehoor CGVS, p. 21). Daarnaast nam u ook zelf het initiatief om naar Iran te trekken, waar u gedurende drie jaar werkervaring opdeed in de bouw- en textielsector van Teheran (Gehoor CGVS, p. 19).

Uit uw verklaringen kan bovendien worden afgeleid dat u in Kabul ook beschikt over een netwerk waarop u kan terugvallen. Zo zou u na uw terugkeer naar Afghanistan in Kabul geld hebben geleend van (S.), uw oom langs moederszijde, om uw reis naar Europa te financieren (Gehoor CGVS, p. 20). Uw verklaring over hoe u uw oom ontmoette in Kabul kon weinig overtuigen: u zou na uw terugkeer vanuit Iran in een hotel in Kabul hebben verbleven, wanneer u plots door het raam van uw hotelkamer uw oom zou hebben zien lopen (Gehoor CGVS, p. 20). Het is weinig geloofwaardig dat u in een uit zijn voegen gebarsten miljoenenstad als Kabul toevallig uw oom, die volgens uw eerdere verklaringen ook in uw dorp Seya Petow woonde (Gehoor CGVS, 6), zou zien lopen. Wanneer u vervolgens werd gevraagd hoe het kwam dat uw oom in Kabul was op dat moment bleef u het precieze antwoord schuldig en verklaarde u dat u denkt dat hij misschien in Kabul woont (Gehoor CGVS, p. 20). Het is weinig geloofwaardig dat u niet zou weten of uw oom, van wie u geld kon lenen om naar Europa te reizen, al dan niet in Kabul woont. Desalniettemin moet worden vastgesteld dat u volgens uw eigen verklaringen na uw terugkeer uit Iran in Kabul zonder probleem beroep kon doen op de (financiële) steun van uw oom. Daarnaast woont ook uw vriend (R.) in Kabul (Gehoor CGVS, p. 10) Hij hielp u reeds in het verleden. Zo zou (R.) u actief geholpen hebben Engels te leren door boeken mee te brengen en u het alfabet te leren. Daarnaast zou hij u ook na uw vertrek uit Afghanistan nog geholpen hebben door uw taskara in uw ouderlijke woning in Seya Petow op te halen en u er een kopie van te bezorgen via mail.

Wanneer u werd gevraagd naar de mogelijkheid om zich in Kabul te vestigen verwees u opnieuw naar de problemen met uw oom (Gehoor CGVS, p. 18). Om voornoemde redenen kan aan deze feiten echter geen geloof worden gehecht. U slaagde er verder niet in om aannemelijk te maken waarom het voor u onmogelijk zou zijn om u in Kabul te vestigen. Zo verklaarde u: "Als je daar niemand hebt is het niet makkelijk, als je bv niet graag in Kabul woont kan je daar niet leven. Net zoals alle Afghanen dezelfde kleren dragen is ook hun mentaliteit gelijk, ik wilde anders zijn in mijn leven" (Gehoor CGVS, p. 18). Hieruit blijkt niet waarom hervestiging in Kabul voor u onmogelijk of onredelijk zou zijn. Daarbij moet worden opgemerkt dat u na uw terugkeer uit Iran naar eigen zeggen ook in Kabul verbleef en niet terugkeerde naar uw geboortedorp (Gehoor CGVS, p. 19). Als antwoord op de vraag wat u deed besluiten om alsnog vanuit Kabul naar Europa te reizen stelde u: "Iran was een rijk land, mensen hebben een andere manier van leven, iedereen wilt in zijn leven vooruit gaan, als je op level 5 bent wil je niet terug naar level 1, je wilt verder gaan in je leven. Als ik terug ging naar Kabul zag ik dat ik eigenlijk als naar een lager level gaan, daarom wilde ik naar Europa, want dat leek mij zelfs nog beter dan Iran." (Gehoor CGVS, p. 21). Wanneer u daarna werd gevraagd of er een reden is waarom u niet in Kabul kon blijven herhaalde u opnieuw dat u vooruit wilt in het leven en stelde u daarnaast dat Kabul onveilig is (Gehoor CGVS, p. 24). Ter conclusie moet worden besloten dat uw motieven om vanuit Kabul naar Europa te reizen louter opportunistisch van aard lijken te zijn en dat u buiten de algemene veiligheidssituatie geen andere concrete elementen aanhaalde die u zouden verhinderen om zich in Kabul te vestigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u als zelfstandige jongeman met kennis van het Engels en werkervaring opgedaan in Iran, in staat bent om ook buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Te meer daar kan worden aangenomen dat u in Kabul over een reëel netwerk beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen concludeert het Commissariaat-generaal dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waar het CGVS zich op baseert is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Hij citeert de elementen uit de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en past deze elementen toe op zijn situatie.

Verzoeker stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben. De verschillen tussen zijn eerste en zijn tweede asielaanvraag verklaart hij doordat hij tijdens het eerste interview ziek was. Hij heeft een ernstige infectie aan de keel en zat onder de pillen. Zijn ziekte en zijn medicatie waren van invloed op het afleggen van het eerste gehoor. Bovendien werd later nog ontdekt dat hij een leverziekte had. Verzoeker sprak niet over het gedwongen huwelijk omdat hij meer algemeen sprak over het gedrag van zijn oom. Hij dacht dat het uiteenzetten van de mishandelingen door deze man, waaronder ook het huwelijk valt, voldoende was.

Verzoeker verklaart zijn wil om terug te keren naar zijn dorp doordat hij zijn broers graag wilde zien. Hij hoefde hiervoor niet in contact te komen met zijn oom.

Verweerder trekt subjectieve conclusies waar gesteld wordt dat verzoeker omwille van economische redenen in Iran zou hebben verbleven. De houding van verweerder is ongepast nu Wardak één van de onveiligste streken in Afghanistan is. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen omtrent de reden waarom hij zijn land verliet en naar Iran ging.

Verzoeker stelt dat voor zijn probleem geen bescherming wordt geboden door de Afghaanse overheid.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het “*fair-play*”-beginsel en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Hij benadrukt dat aan zijn identiteit en herkomst niet wordt getwijfeld en stelt dat de situatie in zijn provincie beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verweerder oordeelt volgens verzoeker ten onrechte dat hij zich in Kabul kan vestigen. Verzoeker is een jonge man en heeft medische problemen. Deze medische problemen zijn belangrijk om zijn volledige profiel en zijn nood aan bescherming te beoordelen. De stelling dat hij een opportunist is, acht verzoeker ongepast gelet op de algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker citeert uit de *Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van UNHCR van 6 augustus 2013 een passage omtrent de gedwongen rekrutering in gebieden die niet onder de controle van de regering staan. Hij stelt dat hij op de leeftijd om te kunnen vechten is gekomen. Verzoeker is voorts reeds lang in Europa en is ‘verwesterd’. Daarenboven is hij Hazara en verklaarde hij dat hij zich ook omwille van zijn etnie niet in Kabul kan vestigen. Verzoeker citeert uit informatie van het BCHV omtrent de slechte humanitaire omstandigheden waarin personen die terugkeren kunnen terechtkomen. Tevens benadrukt hij dat zieken als kwetsbare personen moeten worden beschouwd. Verzoeker haalt informatie aan van UNHCR van oktober 2012. In deze informatie wordt gewezen op de vrees die sommige personen die terugkeren koesteren dat zij zullen worden geassocieerd met het westen en op het belang van familiebanden bij een hervestiging in Kabul.

Verzoeker verwijst naar artikel 8 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad, zoals omgezet in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, en naar artikel 8 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011. Hij betoogt dat verweerder naliet te onderzoeken of hij financieel en sociaal gezien kan overleven in Kabul. Volgens verweerder is een vestiging in Kabul mogelijk omdat verzoeker jong is, Dari spreekt en een beetje Engels kan, alsmede omdat zijn oom er woont en hem geld kon lenen en omdat verzoeker zelfstandig genoeg was om naar hier te komen en werkervaring opdeed in Iran. Verzoeker stelt dat dit niet het geval is en meent dat verweerder faalt in het onderzoek, terwijl de bewijslast bij verweerder ligt. Verzoeker heeft in Kabul geen sociaal netwerk. Dat hij er één vriend heeft is onvoldoende. De levensomstandigheden van personen die terugkeren en van inwijkelingen voldoen niet aan de minimumstandaarden. Verweerder geeft zelf toe dat Kabul uit zijn voegen is gebarsten. Er is geen werk en er zijn geen sociale voorzieningen. Verzoeker herhaalt voorts dat hij kwetsbaar is omdat hij al lang in Europa woont. Hij heeft geen familie in Kabul. Dat hij zijn oom er destijds zag is toeval en hij kan niet permanent opgevangen worden in Kabul. Volgens verzoeker zal hij bij een terugkeer aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven, *de facto* een IDP worden en door de Afghaanse autoriteiten aan zijn lot worden overgelaten. Hij zou bij een terugkeer worden blootgesteld aan handelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt dat de onmogelijkheid om zich te vestigen blijkt uit de *Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van UNHCR van 6 augustus 2013. Verzoeker wijst op de precare positie van IDP's en personen die terugkeren en citeert in deze uit de voormelde richtlijnen van UNHCR. Verder wijst hij erop dat verschillende ngo's aandrongen op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan.

Verzoeker voert aan dat bij de redelijkheidstoets een beoordeling van de mensenrechtensituatie en de sociaaleconomische situatie belangrijk is. Verweerder heeft zulke beoordeling niet gedaan. Verzoeker stelt dat gelet op de situatie, niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat alleenstaande mannelijke asielzoekers zich in Kabul vestigen. Deze stad kan blijkens algemene informatie de toevloed niet aan en er doen zich schrijnende situaties voor.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 3 EVRM, de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verweerder negeert dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ruimer is dan artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de situatie in Kabul allesbehalve veilig is. Objectieve informatie toont het tegendeel aan. Er zijn nog vele aanvallen en incidenten en het is niet uitgesloten dat er burgerslachtoffers vallen. Verzoeker verwijst naar de *Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van UNHCR van 6 augustus 2013, naar een UNAMA rapport van 30 juli 2013, naar het rapport "*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*" zoals bijgewerkt tot oktober 2013 en naar een ANSO rapport. Daarnaast verwijst verzoeker naar een aantal persartikels omtrent de toestand in Afghanistan. Volgens hem groeit de consensus dat het niet veilig is in Kabul. Verweerder is hier doof en blind voor. Naast het reële risico om slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), is het risico op een mensonwaardige behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) groot. De humanitaire hulp blijft immers zeer beperkt. Verweerder interpreteert de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt en verwaarloost de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt. De vrees bestaat dat een terugtrekking van de buitenlandse troepen zal uitdraaien op een burgeroorlog.

2.1.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: een medisch attest (bijlage 4) en de in het verzoekschrift aangehaalde richtlijnen, rapporten, informatie en persartikels (bijlagen 3 en 5-27).

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoeker argumenteert dat het "*fair play*"-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van de "*fair play*" is bovendien slechts geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben

opgesteld of oneerlijk zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid. Het beginsel van de “*fair play*” is aldus niet geschonden.

2.2.3. Verder dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006 en de omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, data waarop deze richtlijnen ook effectief in Belgisch recht werden omgezet.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.7. Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangegeven in de bestreden beslissing, blijkt vooreerst dat hij slechts gedurende zijn tweede asielaanvraag en nadat tijdens deze asielaanvraag werd vastgesteld dat hij er niet in sloeg om zijn recente herkomst aannemelijk te maken toegaf dat hij de laatste jaren voor zijn vertrek naar Europa niet in Afghanistan doch in Iran verbleef. Deze vaststelling vormt een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt verder dat tijdens verzoekers onderhavige, tweede asielaanvraag een aantal ernstige tegenstrijdigheden aan het licht kwamen in zijn voorgehouden asielrelaas, en dit omtrent het vermeende gedwongen huwelijk dat zijn oom hem wilde opleggen en omtrent de familieleden van deze oom, nochtans de beweerde actor van zijn vervolging. Verzoeker tracht dit *post factum* toe te schrijven aan het gegeven dat hij tijdens het gehoor in de eerste asielaanvraag ziek was aan en medicatie diende te nemen voor zijn keel. Dient echter vooreerst te worden vastgesteld dat deze verklaring bezwaarlijk ernstig kan worden genomen gelet op zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Tijdens dit gehoor gaf hij, wanneer hij geconfronteerd werd met zijn tegenstrijdige gezegden, deze verklaring immers niet doch verklaarde hij deze doordat hij tijdens het gehoor bij het CGVS gedurende zijn eerste asielaanvraag moe was omdat het ramadan was en hij de nacht voor het gehoor wakker bleef om te bidden (map tweede aanvraag, stuk 5, p.7). Uit de informatie in het dossier blijkt echter dat de ramadan op het ogenblik van het gehoor bij het CGVS reeds was afgelopen (map tweede aanvraag, stuk 16: landeninformatie). Hoe dan ook blijkt geenszins uit het bij het verzoekschrift gevoegde doktersbriefje (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4) dat verzoekers aandoening aan de keel en de medicatie die hij hiervoor kreeg een invloed zouden (kunnen) hebben gehad op zijn geheugen of op zijn vermogen om verklaringen af te leggen tijdens het gehoor bij het CGVS in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Daarenboven formuleerden verzoeker en de advocaat die hem tijdens dit gehoor bijstond geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor en gaf geen van beide aan dat verzoeker niet bij machte was om

volwaardige verklaringen af te leggen. Tevens blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op een normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid (map tweede aanvraag, stuk 4). De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op cruciale elementen en raken de kern van verzoekers asielrelaas. Derhalve tasten zij de geloofwaardigheid van dit relaas op fundamentele wijze aan.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerdde problemen met zijn oom wordt nog verder ondermijnd doordat hij aangaf dat hij, voordat hij naar Europa vertrok, besloot terug te keren naar zijn dorp om zijn familie te zien (map tweede aanvraag, stuk 5, p.19). Deze beslissing is immers totaal onverenigbaar met de beweerdde vrees ten aanzien van zijn oom, die nota bene in hetzelfde huis woonde als de familieleden die hij wilde bezoeken (*ibid.*, p.9).

Verzoeker legde geen documenten neer die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.7. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt voorts op omstandige wijze gemotiveerd waarom Kabul, rekening houdend met de bereikbaarheid van deze stad, met de veiligheidssituatie aldaar en met verzoekers persoonlijke omstandigheden, in hoofde van verzoeker kan worden aanzien als een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist in dit kader niet dat Kabul voor hem op een veilige manier toegankelijk is gelet op de aldaar gelegen internationale luchthaven. Dat er sporadisch pogingen waren om deze luchthaven aan te vallen, zoals blijkt uit de stukken bij het verzoekschrift (bijlage 22 en 27), doet hieraan geen afbreuk.

Voorts wordt in de bestreden beslissing en op basis van de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (map tweede aanvraag, stuk 16: landeninformatie) inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het

aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet."

De bij het verzoekschrift gevoegde informatie is niet van die aard dat zij een ander licht vermag te werpen op de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Integendeel wordt in deze informatie het geweldspatroon zoals weergegeven in deze analyse bevestigd en blijkt ook hieruit dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend noch willekeurig is, zodat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in deze stad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de *Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van UNHCR van 6 augustus 2013, waarnaar ook verzoeker overigens herhaaldelijk verwijst, blijkt dat "een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften."

Ten aanzien van verzoeker werd in het kader van zijn eerste asielaanvraag bij arrest nr. 118 647 van 10 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat een hervestiging in Kabul redelijk is, en dit gelet op zijn profiel als volwassen jongeman die Dari en Engels spreekt en die

een jarenlange werkervaring opbouwde in de winkel van een oom en als landbouwer op de gronden van een oom. In verzoekers onderhavige, tweede asielaanvraag zijn bovendien nog een aantal bijkomende elementen aan het licht gekomen die maken dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich als alleenstaande man op zelfstandige wijze in Kabul vestigt. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker in het verleden reeds een uitgesproken zin voor initiatief toonde en praktische ervaring opdeed. Zo trachtte hij actief Engels te leren. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekers kennis van het Engels nog beter bleek te zijn dan hij liet uitschijnen aangezien hij reeds op vragen van de dossierbehandelaar antwoordde nog vooraleer deze door de tolk werden vertaald naar zijn moedertaal. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen gedurende de tweede asielpprocedure dat hij zelf het initiatief nam om naar Iran te reizen en dat hij zich aldaar jarenlang zelfstandig uit de slag trok. Hij deed er bovendien nog bijkomende werkervaring op in de bouwsector en als kleermaker. Voorts kan worden aangestipt dat verzoeker ook voor zijn vertrek naar Europa wekenlang zelfstandig in Kabul verbleef en daarbij geen problemen kende (map tweede aanvraag, stuk 5, p.19). Gelet op het voorgaande, kan verzoeker bij machte worden geacht om zich op een zelfstandige wijze in Kabul te vestigen, er een job te bemachtigen en er zichzelf te voorzien van huisvesting en levensonderhoud.

Zelfs indien verzoeker zich niet op zelfstandige wijze in Kabul zou kunnen vestigen, dan nog dient te worden opgemerkt dat reeds in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vastgesteld dat hij in het verleden kon rekenen op de (aanzienlijke) financiële steun van zijn oom, zodat aangenomen kan worden dat hij, zo dit nodig zou zijn, over een financiële terugvalpositie beschikt. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, beschikt verzoeker bovendien nog over tal van andere familieleden tot wie hij zich eventueel kan richten voor het bekomen van financiële steun (map tweede aanvraag, stuk 5, p.8-9). Daarnaast wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd: *“Daarnaast woont ook uw vriend (R.) in Kabul (Gehoor CGVS, p. 10) Hij hielp u reeds in het verleden. Zo zou (R.) u actief geholpen hebben Engels te leren door boeken mee te brengen en u het alfabet te leren. Daarnaast zou hij u ook na uw vertrek uit Afghanistan nog geholpen hebben door uw taskara in uw ouderlijke woning in Seya Petow op te halen en u er een kopie van te bezorgen via mail.”* Gelet op het voorgaande kan worden aangenomen dat verzoeker zich ook op de hulp van zijn vriend kan beroepen indien hij zich in Kabul vestigt.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker, wanneer hij bij het CGVS werd ondervraagd over de mogelijkheid om zich in Kabul te vestigen, naast de veiligheidssituatie die overeenkomstig het voorgaande niet kan worden aanzien als afdoende reden, geen afdoende reden aanhaalde voor het feit dat hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. In dit kader wordt terecht opgemerkt: *“Wanneer u werd gevraagd naar de mogelijkheid om zich in Kabul te vestigen verwees u opnieuw naar de problemen met uw oom (Gehoor CGVS, p. 18). Om voornoemde redenen kan aan deze feiten echter geen geloof worden gehecht. U slaagde er verder niet in om aannemelijk te maken waarom het voor u onmogelijk zou zijn om u in Kabul te vestigen. Zo verklaarde u: “Als je daar niemand hebt is het niet makkelijk, als je bv niet graag in Kabul woont kan je daar niet leven. Net zoals alle Afghanen dezelfde kleren dragen is ook hun mentaliteit gelijk, ik wilde anders zijn in mijn leven” (Gehoor CGVS, p. 18). Hieruit blijkt niet waarom hervestiging in Kabul voor u onmogelijk of onredelijk zou zijn. Daarbij moet worden opgemerkt dat u na uw terugkeer uit Iran naar eigen zeggen ook in Kabul verbleef en niet terugkeerde naar uw geboortedorp (Gehoor CGVS, p. 19). Als antwoord op de vraag wat u deed besluiten om alsnog vanuit Kabul naar Europa te reizen stelde u: “Iran was een rijk land, mensen hebben een andere manier van leven, iedereen wilt in zijn leven vooruit gaan, als je op level 5 bent wil je niet terug naar level 1, je wilt verder gaan in je leven. Als ik terug ging naar Kabul zag ik dat ik eigenlijk als naar een lager level gaan, daarom wilde ik naar Europa, want dat leek mij zelfs nog beter dan Iran.” (Gehoor CGVS, p. 21). Wanneer u daarna werd gevraagd of er een reden is waarom u niet in Kabul kon blijven herhaalde u opnieuw dat u vooruit wilt in het leven en stelde u daarnaast dat Kabul onveilig is (Gehoor CGVS, p. 24). Ter conclusie moet worden besloten dat uw motieven om vanuit Kabul naar Europa te reizen louter opportunistisch van aard lijken te zijn en dat u buiten de algemene veiligheidssituatie geen andere concrete elementen aanhaalde die u zouden verhinderen om zich in Kabul te vestigen.”*

In zoverre verzoeker *post factum* laat uitschijnen dat hij zich als Hazara niet in Kabul zou kunnen vestigen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij dit niet aanhaalde wanneer hem bij het CGVS expliciet werd gevraagd waarom hij niet naar Kabul kon gaan. Bovendien vindt zijn betoog ter zake geen steun in zijn eerdere verklaringen. Bij het CGVS gaf hij immers zelf herhaald aan dat er in Kabul Hazara wonen (map eerste aanvraag, stuk 4, p.17; map tweede aanvraag, stuk 5, p.18). Daarenboven werd

reeds hoger vastgesteld dat verzoeker voor zijn vertrek naar Europa enkele weken in Kabul verbleef, zonder er problemen te kennen.

Waar verzoeker beweert dat hij in Kabul een risico zou lopen op gedwongen rekrutering, dient te worden opgemerkt dat dit, nog daargelaten dat hij ook deze reden niet aanhaalde wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd waarom hij niet naar Kabul kon, uit de bijgebrachte informatie geheel niet kan worden afgeleid. Deze informatie heeft immers betrekking op die gebieden die onder de controle staan van anti-regeringsgezinde elementen, hetgeen voor Kabul geenszins het geval is. Hoe dan ook volstaat een verwijzing naar een praktijk die voorkomt niet om *in concreto* aan te tonen dat of onder welke omstandigheden verzoeker daadwerkelijk aan zulke praktijk zou dreigen te worden blootgesteld.

Nog daargelaten dat verzoeker niet aantoont nog steeds medische problemen te kennen, laat staan dat hij aantoont dat deze hem zouden belemmeren in zijn dagelijkse leven, kan noch de algemene stelling dat zieken kwetsbaarder zijn, noch het loutere feit dat hij reeds lang in Europa leeft volstaan om aan te tonen dat van verzoeker niet mag worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt. Verzoeker vermeldde bij het CGVS vooreerst niet dat hij omwille van deze redenen niet terug zou kunnen. Verder kan uit de algemene informatie die hij in dit kader aanhaalt niet worden afgeleid dat hij omwille van deze redenen en ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in Kabul zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan Kabul in hoofde van verzoeker worden aanzien als een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER